

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΞΑΦΝΑ ή κατάστασις του κ. Σαβάρζ χειροτέρευσε ειπεν ο νέος. Λίγα λεπτά ύστερα άπ' την άναχώρησι της κ. Σαβάρζ τον έπιασε δυνατός πυρετός και παραλήρημα. Ο γατρός φοβάται πολύ για την ζωή του...

Αμέσως, χωρίς να χάσω καιρό, χειρότερα την κόμησα και τον Ζάκ κ' έτοιμάστρα να φύγω. Ο Ζάκ ήταν τρομερά στενωχωρημένος. Δέν μου τό ειπε, μά φαινόταν καλά αυτό. Τόν πλησίασα και προσπάθησα να τον παρηγορήσω.

— Ζάκ, καταλαβαίνω τόν πόνο σου. Υπομένεψε. Έτσι πού ήσαν τά πράγματα, δέν μās μένει παρά ή ετοιμονή.

Κοιμήσε θλιβερά τό κεφάλι του, χωρίς να μου πη λέξει. Τρομερή λύπη τόν έβγαίνε...

Τι μπορούσα όμως να τού κάμω; Μήπως δέν εκαιγόμουν κ' έγω ή ίδια σε μεγαλύτερη φωτιά; Μήπως τήν φωτιά αυτή μέσα στην όποια βισανίζομαστε δέν τήν ειπα άναίμε προς χάριν του;

Φορούσα τά γάντια μου έτοιμη να κατέβω όταν ή κόμησα μ' έστμάτησε και μου ειπε:

— Θέλεις να οθώ μαζί σου Λιάνα;

Τό ήθελα πολύ, αλλά γιατί ν' αυτή, χωρίς λόγο; Δέν άρροζόσαν οι άνοχηλσις τις όποιες ύπόφερε τελευταία εξ αιτίας μας;

— Γιατι να ταλαιπωρηθής χωρίς λόγο, τής ειπα.

— Χωρίς λόγο! φώναξε. Γιατι μου τό λές αυτό Λιάνα; Δέν πιστεύεις πεια στην φίλια μου; Οι πόνοι σου είναι και ποιοι μου...

— Ω, αγαπητή μου φίλη, αν ήξερες πόσο καλό μου κάμουν τά ευγενικά σου λόγια; Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ πολύ!

— Φτάνουν τά λόγια. Θάρθω μαζί σου. Ο Έρνέστος είναι, όπως φαίνεται, άσχημα. Προέτι νάχης κάποιον κοντά σου στη δύσκολη αυτή περίστασι.

— Τό θέλεις μ' όλη σου τήν καρδιά;

— Λιάνα!...

— Μη με παρεξηγείς για τά λόγια μου. Έχω χάσει τό μυαλό μου πειά, δέν ξέρω τί λέω... Άφού τό θέλεις όμως, έλα. Θα μου κάμω καλό ή συντροφιά σου. Έχω τόση ανάγκη κάποιου που να μ' άγκαλιάσει, αυτόν τόν τελευταίο καιρό...

— Ελα τά λόγια αυτά κυττάζοντας τόν Ζάκ.

Μά δέν τ' άκουσε φαίνεται...

Ήταν βυθισμένος στις θλιβερές σκέψεις του.

— Άκουσε, μου ειπεν ή κόμησα ενώ ντυνόταν. Θάρθω μαζί σου. Κι' αν νέν υπάρχει ανάγκη θα μείνω κοντά σου ως τά μεσάνυχτα... Ίσως κ' ως τό προίτι, πούδς ξέρει. Ο Ζάκ θα περιμένη έδώ... Δέν είναι έτσι φιλε μου;

— Ναι... θα περιμένο... ψιθύρισε ο Ζάκ άσηχημένα.

— Θανατίμα. Άν λοιπόν δέν συμβαίνει τίποτε τό πολύ σοβαρό θα γυρίσω και θα σου πω τί γίνεται. Άγ όμως ο Έρνέστος είναι πολύ άσχημα θα μείνω κοντά στη Λιάνα. Στείλε μου τότε τόν θυρωρό κατά τις έντεκα να σε ειδοποιήσω τί συμβαίνει. Σύμφωνοι; ...

— Σύμφωνοι, ειπε ο Ζάκ στενάζοντας.

Πριν φύγωμε τόν πληρ παρήμασε και προσπάθησα να τόν ευφράσω. Τόν άνάγκασα να μου ορασηθή πώς θα είναι ήσυχος, πώς θα διώξη από πάνω του τήν μελαγχολία που τόσο τόν έπείξε...

Μου τό υπεσέχθη, τόν άφησα να με φιλήση και εφύγαμε...

— Γιατι κάνετε έτσι; Φροντίστε να διατηρήσετε τήν ψυχραιμία σας, κυρία. Σας είχα άλλωστε προειδοποιήσει για όλα αυτά. Δειξτε στην περιστασι αυτή τό ψυχρόν σας σθένος. Χάριν υμών, χάριν αυτών που σας άγαπούν, χάριν αυτού του άρρώστου.

Τά μάτια μου ειχαν βουρκώσει. Υποσέχθηκα στο γατρό να συζητήσω όσο μπορού τήν λύπη μου και τόν ρώτησα για τήν κατάστασι του Έρνέστου. Ήθελα να ξέρω τί με περιμένει.

Ο γατρός μ' εκτίμησε καλά στά μάτια και μου απάντησε:

— Θα σας πώ, κυρία, όλη τήν αλήθεια. Προς τί να σας τήν κρύψω. Νομίζω πως είναι καλύτερα να τά ξέρετε όλα...

Τά γονάτά μου έτρεμαν!

Η φωνή μου έβγαίνε με δυσκολία άπ' τόν λάρυγγά μου!

— Θα πεθάνη; τραύλισα. Άποψε; ...

— Μην κάνετε έτσι. Έχετε θάρρος.

— Πέστε μου, σας ικετεύω...

— Ναί, τό τέλος τόν πλησιάζει. Κανείς δέν μπορεί να έμποδίση τις βουλές του Κυρίου.

— Άποψε; Ξαναρώτησα τρέμοντας όλη.

— Όχι άποψε, μην κάνετε έτσι σας ειπα.

— Αθριο;

— Ούτε αθριο, κυρία. Πιθανώς να ζήση ακόμη δυό-τρία, τό πολύ ήμεροσύνη. Όχι όμως περισσότερα. Ολιγό-τεμα ναί...

Άρρωστα να κλαίω άπελπισμένα.

Τά ήξερα, ήμουν βεβαία για τόν θάνατό του και όμως τώρα που τό κακό έλλησώζε, ή ψυχραιμία μ' έγκατέλειπε, έννοιωθα τόν έαυτό μου άνίκανο ν' άντισταθί στην λύπη και στην άπελπισία.

Ήκ' Ο γατρός βλέποντας ότι δέν μπορεί να με παρηγορήση μ' άφησε και πήγε κοντά στον άρρωστο.

Μόλις έφυγε ήρθε και με βρήκε ή κόμησα. Βλέποντάς με να κλαίω κήθησε πλάι μου και μ' έρώτησε τί συμβαίνει.

Με τρεμμένη φωνή τής ψιθύρισα:

— Θα πεθάνη!

Άν και ή κόμησα ήταν βεβαία για τόν θάνατο του Έρνέστου, μοταίαιτα άνεπίηθησε έντρομη...

Ο θάνατος τρομάζει τόν άνθρωπο και τόν παγονίε, όσο κ' αν είναι έτοιμασμένος να τόν δεχτή.

Όπως κ' έγω έτσι και ή κόμησα έταράχθηκε στο άκουσμα τής άπιστίας αυτής ειδήσεως.

Κάθηκε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και μου ειπε εξαιρετικά συγκινημένη:

— Σου τό ειπε ο γατρός;

— Ναί.

— Πηδ' ολίγου που ήταν έδώ;

— Ναί.

— Στάθηκε μιά στιγμύ κ' έπειτα μου ειπε σιγά σι' αυτό;

— Άποψε;

— Όχι.

— Αθριο;

— Δέν ξέρω. Δέν μπορεί να τό ξέρη κανείς αυτό...

— Σου τό ειπε οριστικώς;

— Ναί, μου ειπε πως δέν θα ζήση περισσότερα από τρεις ήμέρες. Μπορεί όμως να πεθάνη και γρηγορότερα.

— Θεέ μου!

— Λιάνα, μου ειπε άσφαιρα ή κόμησα, κάμε ύπομονή. Τό ποτήρι αυτό εινε τό τελευταίο άπ' όσα έπες, ως τώρα... Φτώχη μου φίλη, ύπόφερες πολύ, τό καταλαβαίνω. Είσαι ή μάστιγ της αγάπης. Η καρδιά σου έρράγισε. Μικροδία μου Λιάνα, θάρρος! Η συμφορά αυτή εινε ή τελευταία.

(Άπ' τό Ήμερολόγιο της Λιάνας Σαβάρζ)
(Αργότερα στο σπίτι της)

Ήρθαμε και βρήκαμε τόν Έρνέστο σε κακή κατάστασι. Τόν έκαίγε ο πυρετός, αν και τού μάλισα δέν μ' έγνωρισε και δέν μουδωσε καμιά απάντησι. Ο γατρός βρισκόταν κοντά του. Ο-

(Ακολουθεί)